

under mange forskellige Beteqnelser, under mange forskellige Navne eller rettere sagt under forskellige Naastud. Saadan ude i Landet, i Partiets Taler, til Nød ogsaa i visse Manifeste, ser Sagen mere klar, simpel, enkelt, modig og mandig ud, saaledes at Regeringen stadig har haft sit Livsmaal for Dje, og for at gennemføre det har styrket hen imod en vis Situation, der efter dertil indrettede Fortolkninger skulde gøre, at Regeringen stod frit, eneældigt, saa den arbejdede paa eget Ansvar. Og da Situationen lykkelig var naaet, tog den straks fat paa det Arbejde, som var dens stadig ledende Stjerne: den opførte Københavns Befæstning. Saadan fortælles der, og saadan ser det mest mandigt og modigt ud, og faktisk har det jo ogsaa vist sig, at Regeringen ikke har generet sig, men at den i rigeligt Maal har anvendt Millioner af Raasbeholdningen til denne Sag. Men over for dette Ting og det andet Ting, i det hele taget over for Migsdagen, har Regeringen ikke staaet saa modig og mandig; den har ikke staaet som den, der har sagt: Nu vel, nu er jeg naaet til det Tidspunkt, hvor jeg kan føre min Livsdrag igennem; nu gennemføre vi Københavns Befæstning. Nej, saaledes som Regeringen har forklaret Tinget, er det en Ræde af Omstændigheder, af rene Hændelser, hvori Regeringen ofte har været aldeles uskyldig, og af enkelte Skridt, der ere foretagne, og atter have medført andre, som have gjort, at Regeringen nu saa temmelig og aldeles uforsvarende har faaet opført denne Fæstning. Da i 1885 Bruddet var sket, og de første Arbejder skulde gøres — det var som bekendt de to Fløjsforter ved Rastrup og Charlottenlund — var det ikke Begyndelsen paa Fæstningen, som den Gang blev foretaget, nej, den højtærede Krigsminister forstyrede i Landstinget 1886, at det var to Forter, som kun stod i Forbindelse ved den eksisterende Søbefæstning i København, men som ikke stod i nogen Forbindelse med den fremtidige Befæstning, hverken til Søs eller til Lands; man kunde være forvisset om, det var aldeles ikke Københavns Befæstning. Og det samme som den højtærede Krigsminister i 1886 fortalte i Landstinget, fortalte han os næste Aar i Folketinget, at disse Forter kun vare af Omstændighederne nødvendige Forstærkninger af den eksisterende Befæstning; det var sket ikke Fæstningen. Krigsministeren og Regeringen havde begyndt paa, nej, Omstændighederne havde tvunget dem til at forstærke den eksisterende Søbefæstning. Saadan gik det første Skridt. Men det synes her som saa mange Steder,

at naar man har givet en vis Mand en Finger, følger der mere med; men den højtærede Minister og Regeringen har stadig været uskyldig deri, den har været et Billede for Skøbnens løjerlige Omstiftelser og har lidt efter lidt maattet fortsætte; thi efter at den der nødvendige af Omstændigheder havde maattet sætte sig til at udvide og styrke Københavns Søbefæstning, kom denne Befæstning med Kanalen og Oversvømmelsen over Lyngby, men nu er det efter Regeringens Overbevisning aldeles ikke Befæstningen, der er Tale om, ingenlunde. Nej, den ærede Krigsminister udtalte: „Jeg fremhæver udtrykkelig, at det — denne Oversvømmelse — staaer aldeles ikke i nogen Forbindelse med en eventuel Befæstning af København“. Var det en Forbrydelse, der var Tale om, saa kunde man sige, at saaledes gaar det med Forbrydere; det gaar saa smaat frem, men der kommer stadig mere til, og dog sige de, at man kan stole paa, at de staa rene, de have kun handlet nødvendigt af Omstændighederne. Men naturligvis, her er jo ikke Tale om nogen Forbrydelse. Efter at nu altsaa Oversvømmelsen var kommen, naturligvis uden at staa i nogen Forbindelse med Københavns Befæstning — endnu saa sent som i 1887 forstyrede den ærede Regering os, at der aldeles ikke var begyndt paa Københavns Befæstning, at der ikke var tænkt derpaa — saa begyndte man at bygge Forter for at styrke denne Kanal. Det ene Skridt havde ført til det andet, og den ærede Krigsminister fortalte 9de Marts 1887, hvorledes det var gaaet til. Det var ikke den store Livsplan, det gjaldt om at gennemføre, men det var en pludselig opbukkende Ide, der gjorde det. Den ærede Minister udtalte: „Man fik den Ide, eftersom Vinien omkring København falder i to forskellige Fronter, at det vilde lette Hærens Opgave, om man dækkede Nordfronten, og det er det, man tilsigter“. Og Ministeren forklarede videre, at det var en ren Tilfældighed, at Vinierne faldt sammen mod Nord. Ministeren værgede sig udtrykkelig imod, at der var Tale om at befæste København. Han udtalte: „Jeg værger mig udtrykkelig imod, at man deri lægger et Forsøg paa, ad provisorisk Vej at gennemføre Københavns Landbefæstning“. Saaledes er det gaaet. Man kan sige, at Fristelserne have været store, det ene Fald har fulgt efter det andet, men den højtærede Regering har stadig været overbevist om, at dens Dyd var uplettet, at den ikke havde givet efter for Forløgler; man sagde til den: „I skulle bygge Forter, nu have I Benge, og I have Ansvaret og Magten; men nej, Regeringen værgede sig